

právě takovými rekursy nad míru zatížen. Návrh komise panské sněmovny byl pak beze změny pojat do zákona čl. VI. § 34 cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. z. Hledí-li se k vyličenému vzniku zákona a k jeho účelu, jenž vysvítá nejen z celé tendence novely ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák., která chtěla soudům poskytnouti úlevy, nýbrž došel právě v otázce, o niž jde, zcela jasného a nepochybného výrazu v uvedených motivech, a přihlíží-li se zároveň náležitě i k doslovu zákona, jenž zcela povšechně a bez jakékoliv výhrady vylučuje další opravný prostředek proti rozhodnutí soudu druhé stolice »v o t á z c e ú t r a t« (»über den Kostenpunkt«, tedy nikoli proti rozhodnutí »o útratách« nebo pod.), — jest zřejmo, že se tento povšechný, nijak neobmezený zákaz vztahuje na veškerá rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat protivou k jeho rozhodnutí ve věci hlavní, ať již soud druhé stolice rozhodl v otázce útrat konečně nebo předběžně, ať se rozhodnutí stalo z důvodů věcných, nebo jen z důvodů formálních. Neboť účelem zákona právě bylo, by bylo ulehčeno nejvyššímu soudu v otázkách útratových tím způsobem, by se jimi vůbec nemusil obírat. Stejně, jak je tomu v jiných případech, kde zákon vylučuje další opravný prostředek proti rozhodnutí soudu druhé stolice z důvodů tkvících v povaze předmětu řízení, na př. ve věcech nepatrných (§ 517 c. ř. s.) a ve sporech pro rušení držby (§ 528 c. ř. s.), — tyto případy jest dobře rozeznávat od podstatně odlišného případu, upraveného v § 528 c. ř. s. na prvním místě, kde se vylučuje recurs do potvrzujících usnesení soudu druhé stolice, což arci předpokládá, že tento soud rozhodl o opravném prostředku věcně a uznal rozhodnutí prvního soudu za správné — má soud druhé stolice i v otázce útrat, pokud jde o útraty nižších stolic, rozhodovati s konečnou platností, jakoby další opravné stolice vůbec již nebylo (srov. Neumann, Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen, II., 1928, k § 528 c. ř. s., str. 1403; Pollak, System des österr. Zivilprozessrechtes, 1906, str. 512 dole). Nepřípustný jest tedy i další opravný prostředek proti výroku odvolacího soudu, jímž odmítl recurs do útratového výroku soudu první stolice, i bylo dovolání v tomto směru odmítnouti.

Čís. 10458.

Dohodly-li se strany, že uznávají za správné hranice, které vyměří evidenční geometr, nelze se domáhati v nesporném řízení úpravy hranic, aspoň potud, pokud není jisto, že ujednané vytýčení a označení hranic evidenčním geometrem nelze uskutečnit (pokud nebylo odepráno povolení příslušných úřadů k zeměměřičskému měření na žádost a na náklad stran).

(Rozh. ze dne 22. ledna 1931, R II 435/30.)

Návrhu, by bylo zahájeno řízení k úpravě hranic mezi pozemky, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

O sporných hranicích mezi navrhovatelčiným pozemkem parc. č. 33/1 a odpůrcovým pozemkem parc. č. 8/1 katastrálního území v Ch. bylo jednáno ve sporu před soudem první stolice a spor byl skončen smírem z 19. dubna 1927, podle něhož se strany dohodly, že uznávají za správné hranice, které evidenční geometr vyměří při své nejbližší úřední přítomnosti v Ch. podle katastrální mapy. Tím byly hranice, jak jsou zakresleny v katastrální mapě, uznány za správné a nesporné a šlo již jen o to, by byly v přírodě vytýčeny a tím učiněny znatelnými. To měl učiniti evidenční geometr při své nejbližší úřední přítomnosti v Ch. podle katastrální mapy. Lze stranou ponechat otázku, zda lze řečený soudní smír, třebaže jest exekucním titulem (§ 1 čís. 5 ex. ř.), podle §§ 353 a 354 ex. ř. vykonati, ano jeho provedení není závislé jen na vůli té neb oné strany, nýbrž jest též závislé na úřední součinnosti evidenčního geometra. I kdyby však smír vhodným exekucním titulem nebyl, nepozbývá účinnosti jako smlouva stran, již všechn spor o hranice a všechna nejistota o nich byly odčiněny, jakž bylo již naznačeno. Není tu proto zákonných předpokladů, by hranice ty byly znovu upraveny nesporným řízením, alespoň potud, pokud není jisto, že ujednané vytýčení a označení hranic evidenčním geometrem nelze uskutečniti. Tomu není na závalu, že podle tvrzení navrhovatele později, po smíru, evidenčním geometrům prý podobné výkony byly zakázány. Podle zákona ze dne 16. prosince 1927, čís. 177 sb. z. a n. není zeměměřičské měření na žádost a na náklad stran nemožné (§ 74 řeč. zák.). Zda je lze v tom kterém případě provést, o tom rozhoduje podle vyhlášky ze dne 6. srpna 1928 čís. 145 sb. z. a n. ministerstvo financí v dohodě s ministerstvem veřejných prací, pokud se týče finanční úřad druhé stolice. Pokud povolení těmito úřady není odepřeno, nejsou hranice podle smíru sporné, neurčité nebo jinak pochybné. Jde jen o jejich vytýčení v přírodě, jehož možnost nebo nemožnost není nijak vyřešena. Rekursní soud vyřídil proto stěžovatelovu žádost o jejich úpravu právem záporně a nelze tudíž ani dovolací stížnosti proti jeho rozhodnutí vyhověti.

Čís. 10459.

Stačí, byl-li k návrhu na povolení vnucené dražby přiložen úřední výpis z veřejné knihy zřízení podle § 133, druhý odstavec, ex. ř., v němž byl ke dni podání exekucní žádosti vyznačen dlužník jako vlastník nemovitosti. Lhostejno, že při povolení exekuce byla vlastníkem nemovitosti již jiná osoba. Lhostejno, že mezi podáním exekucního návrhu a povolením exekuce uplynula delší doba a že nebylo tužkou vyznačeno podací číslo na místě pozemkové knihy, na kterém měl býti vykonán návrhu odpovídající zápis.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1931, R II 437/30).